

Satyamo Uydert: Wat een oppervlakkig artikel!

Zelf heb ik genoten van deze Netflix-serie, die op mij redelijk objectief overkomt. Ook ik was in Poona en Rajneeshpuram, dus ik ken die wereld wel. Ik zal de laatste zijn die ontkent dat een en ander uit de hand is gelopen. Maar dat is niet alleen aan Sheela en veel rajneeshies te danken, want het begon met de ongefundeerde angst van inwoners van Antelope die een commune bestreden waar ze niet veel meer last van hadden dan dat sannyasins via hun dorp moesten doorreizen. De serie laat niet alleen prachtig zien hoe een en ander escaleert, maar ook wat er bijna altijd gebeurt als je rond een verlichte een hiërarchisch georganiseerde religie gaat opbouwen. Net zoals met wat gebeurd is met de christelijke kerk, waarin weinig meer terug te vinden is van de oorspronkelijke Jezus.

‘When you meer a buddha on the road, kill him,’ heeft Osho vaak gezegd, daarmee aangevend dat hem volgen een van de laatste dingen is die we zouden moeten doen. Dat veel sannyasins Osho toch extatisch gingen aanbidden was niet te vermijden, net zoals er toch een geordende religie, het rajneeshisme, ging ontstaan. Maar dat kan je Osho niet verwijten, want hij heeft er vaak genoeg voor gewaarschuwd. Sannyas, discipelschap, is iets tussen jezelf en een meester. Daarom noem ik mezelf nog steeds een sannyasin. Niet in het rood. Geen mala meer om mijn nek. Niet eens mediterend. Zonder de minste behoefte zich ooit nog eens Poona te vertonen. Maar wel overdonderd door zijn aanwezigheid – of beter: afwezigheid – toen ik aan zijn voeten zat.

De auteur genoot van zijn boeken, maar die zijn nu bevlekt voor hem. Maar geldt dat dan bijvoorbeeld ook voor de oorspronkelijke woorden van Jezus, die de laatste decennia zijn ontdekt? Het gaat uiteindelijk om verbinding met de oorspronkelijke meester en niet om wat mensen allemaal met zijn woorden doen. Woorden die voor mij meer zijn dan woorden omdat ze – net als poëzie – iets vertellen dat door ons dualistische verstand niet te vatten is.

Woorden waarin ik mijn diepere zelf en ideeën herkende en bevestigd wist en zo in het oranje met mala uit de kast kon komen. Ik ben er intens dankbaar voor dat ik dit allemaal heb mogen meemaken: een verlichte meester, het organiseren van een religie rond hem en het verval van die religie.

Jammer dat de auteur de verlichte, de gerealiseerde of hoe je het ook noemen wilt aan de ene kant, en het rotzooitje dat volgelingen ervan kunnen maken aan de andere kant niet weet te onderscheiden. En Osho voor een schreeuwend viswif uitmaken – dat soort taalgebruik past De Telegraaf beter terwijl ik dacht dat Koorddanser een iets hoger niveau had.

Zie ook mijn blog <http://www.satyamo.nl/3288/maatschappij-en-politiek/wild-wild-country/>.
Satyamo Uydert